

General | | Actualitzat el 17/02/2022 a les 07:00

«Vaig deixar la feina per anar a viure a una illa i connectar amb allò important»

La Glòria de Castro ens explica com la maternitat va afectar la seva carrera professional i com ho ha plasmat en la novel·la "L'instant abans de l'impacte"

[inicicentrareport]La Glòria de Castro treballava com a **creativa publicitària** en una gran multinacional a Madrid. Tenia una trajectòria professional exitosa i es trobava al **punt àlgid de la seva carrera**, però després de dues baixes de **maternitat** i havent demanat la **jornada reduïda**, es va trobar que li van retirar totes les tasques de responsabilitat i li encarregaven només **feines supèrflues**. Era la mateixa història que havia sentit tantes vegades en altres dones, però ara li estava passant a ella.

"No entenia per què m'estava passant això als 40. Jo em sentia en un moment de gran producció laboral, em sentia molt a gust a la meua feina, valorada, **estava en el meu millor moment**", ens explica. Però aquest moment laboral va coincidir en el temps amb la maternitat: "no ho puc endarrerir més perquè em quedaré sense reserva ovàrica". És una reflexió que ella fa i que ens hem fet tantes i tantes dones. "I llavors ets mare, i tot se'n va a norris".

"La jornada laboral no està preparada per la maternitat ni la paternitat"

És **mòbing laboral**, però en el seu cas, ens explica, va ser molt subtil: "les coses importants, les reunions, els projectes, passaven a la tarda, i com que jo no hi era, m'ho estava perdent". És el resultat d'una **cultura laboral** que valora per damunt de tot la **presencialitat** juntament amb jornades laborals de 10 hores perquè "els caps venen tard, i després marxen a dinar i no tornen fins a mitja tarda".

"Si demanes **jornada reduïda**, et passa això. I qui la demana? Doncs majoritàriament les dones. Si el 50% d'homes la demanessin, potser això no passaria tant", assegura. I el problema no era la **productivitat**. Segons ens explica, "jo era capaç de fer la mateixa feina en sis hores, si no sortia a dinar i no mirava el Facebook. L'únic que volia era estar a les tardes amb els meus fills, però em vaig topar amb un sistema que no em va deixar". "I **et fan creure que és culpa teva**, i de la teua jornada reduïda, però no. És una cosa sistèmica. **La jornada laboral no està preparada per la maternitat, ni per la paternitat**". "Jo vaig treballar a Suècia, i allà tothom plega a les quatre de la tarda: els caps, les creatives i el conserge. Tothom. Perquè és l'hora que surten els nens de l'escola, i és responsabilitat de tots".

"Trepitjar camins que no estan asfaltats et reconnecta amb l'instint maternal d'acompanyar els fills"

I va ser en aquest moment, en què no tenia gran cosa a fer a la feina, però tampoc l'acomiadaven (tal com va demanar en diverses ocasions) que va decidir utilitzar les hores per posar-se a **escriure** sobre el que estava vivint i sobre tot allò que li passava pel cap, "enlloc de perdre el temps merdejant amb Facebook". "**L'escriptura va ser molt catàrtica**", assegura, i, després de donar-li forma, ha publicat "**L'instant abans de l'impacte**", una novel·la basada en la seva experiència personal, però hiperbolitzada i enriquida, per convertir-la en un **relat hiperrealista de la maternitat**, en una **crítica al model laboral i social que impera**, i en tot un **decàleg de desobediència consumista** com a resposta als seus anys dedicats a la creativitat publicitària.

"Quan vaig acabar el llibre, vaig deixar la feina. I igual que la protagonista, vaig pensar que potser no serviria de res, però és com aquell petit pardal que entra al motor d'un avió i és capaç de fer-lo caure". Tal com explica ella mateixa, "**se m'ha rebel·lat la veritat, i per això estic vivint a Mallorca**". Va ser una decisió que van prendre en família, ja que el seu marit havia passat per una situació similar. "Vam seure a la taula un dia i vam dir: és que la vida no és això. No és anar corrent d'un lloc a l'altre, fer una feina que no ens omple i gestionar logístiques amb els nens".

"Vam decidir tornar a **connectar amb allò important**. I per mi era la necessitat de tornar a connectar amb la **natura**. Si ho fas, si camines per camins que no estan asfaltats, torna aquell **instint maternal** que ja no és de tenir cura, sino d'**acompanyar** els teus fills. Ja no és vigilar perquè no els atropelli un cotxe. Ara surten de casa i són lliures, i jo no n'he d'estar pendent. I això et dona més llibertat com a mare, però és que ells també **són més lliures i més feliços**. Jo creia que tornar a connectar amb la natura posaria totes les coses a lloc, i les ha posat. Crec que **les dones hem de tornar a connectar amb la terra, amb la natura**".

Fotos d'Adrià Costa
Llegir més «Històries de vides» *aquí*

[ficentrareport]

```
.amp_fitxaautor_2 {  
background: #ffffff;  
color: #b44f52;  
border: 1px solid #b44f52;
```



```
border-radius: 10px;
margin-top: 2rem;
padding: 15px;
}
.amp_fitxaautor_2 a {
color: #b44f52;
}

.amp_fitxaautor_2 {
background: #ffffff;
color: #b44f52;
border: 1px solid #b44f52;
border-radius: 10px;
margin-top: 2rem;
padding: 15px;
}
.amp_fitxaautor_2 a {
color: #b44f52;
}
```